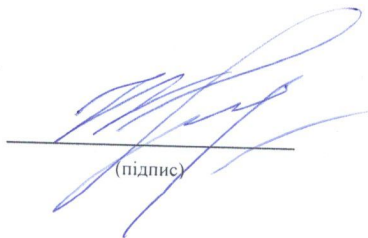

Переклад затверджений

Генеральний директор
Урядового офісу координації європейської та
євроатлантичної інтеграції
Секретаріату Кабінету Міністрів України
(найменування посади)

(підпис)

Н. В. Форсюк
(ініціали та прізвище)

29 жовтня 2021 р.

14.10.2017

UA

Офіційний вісник Європейського Союзу

L 265/1

ДИРЕКТИВА РАДИ (ЄС) 2017/1852

від 10 жовтня 2017 року

про механізми вирішення податкових спорів у Європейському Союзі

РАДА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ,

Беручи до уваги Договір про функціонування Європейського Союзу, зокрема його статтю 115,

Беручи до уваги пропозицію Європейської Комісії,

Після передачі проекту законодавчого акта національним парламентам,

Беручи до уваги висновок Європейського Парламенту ⁽¹⁾,

Беручи до уваги висновок Європейського економічно-соціального комітету ⁽²⁾,

Діючи згідно зі спеціальною законодавчою процедурою,

Оскільки:

- (1) Ситуації, в яких різні держави-члени по-різному тлумачать або застосовують положення двосторонніх податкових угод і конвенцій або Конвенції про уникнення подвійного оподаткування у зв'язку з коригуванням прибутку асоційованих підприємств (90/436/ЄЕС) ⁽³⁾ (далі — «Арбітражна конвенція Союзу»), можуть створювати серйозні податкові перешкоди для підприємств, що здійснюють транскордонні операції. Вони призводять до надмірного податкового навантаження на підприємства, та, ймовірно, спричинять економічні викривлення та недоліки й негативно впливатимуть на транскордонні інвестиції та зростання.
- (2) У зв'язку з цим Союзу необхідні механізми, що забезпечуватимуть ефективне вирішення спорів щодо тлумачення та застосування зазначених двосторонніх податкових договорів та Арбітражної конвенції Союзу, зокрема спорів, що призводять до подвійного оподаткування.
- (3) Механізми, наразі передбачені двосторонніми податковими договорами та Арбітражною конвенцією Союзу, не забезпечують ефективного та своєчасного вирішення таких спорів у всіх випадках. Моніторинг, проведений у рамках імплементації Арбітражної конвенції Союзу, виявив деякі серйозні недоліки, зокрема щодо доступу до процедури, а також щодо тривалості та ефективного завершення процедури.
- (4) З метою створення більш справедливого податкового середовища необхідно посилити

ДИРЕКТИВА РАДИ (ЄС) 2017/1852**від 10 жовтня 2017 року****про механізми вирішення податкових спорів у Європейському Союзі**

РАДА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ,

Беручи до уваги Договір про функціонування Європейського Союзу, зокрема його статтю 115,

Беручи до уваги пропозицію Європейської Комісії,

Після передачі проекту законодавчого акта національним парламентам,

Беручи до уваги висновок Європейського Парламенту ⁽¹⁾,Беручи до уваги висновок Європейського економічно-соціального комітету ⁽²⁾,

Діючи згідно зі спеціальною законодавчою процедурою,

Оскільки:

- (1) Ситуації, в яких різні держави-члени по-різному тлумачать або застосовують положення двосторонніх податкових угод і конвенцій або Конвенції про уникнення подвійного оподаткування у зв'язку з коригуванням прибутку асоційованих підприємств (90/436/ЄЕС) ⁽³⁾ (далі — «Арбітражна конвенція Союзу»), можуть створювати серйозні податкові перешкоди для підприємств, що здійснюють транскордонні операції. Вони призводять до надмірного податкового навантаження на підприємства, та, ймовірно, спричинятимуть економічні викривлення та недоліки й негативно впливатимуть на транскордонні інвестиції та зростання.
- (2) У зв'язку з цим Союзу необхідні механізми, що забезпечуватимуть ефективне вирішення спорів щодо тлумачення та застосування зазначених двосторонніх податкових договорів та Арбітражної конвенції Союзу, зокрема спорів, що призводять до подвійного оподаткування.
- (3) Механізми, наразі передбачені двосторонніми податковими договорами та Арбітражною конвенцією Союзу, не забезпечують ефективного та своєчасного вирішення таких спорів у всіх випадках. Моніторинг, проведений у рамках імплементації Арбітражної конвенції Союзу, виявив деякі серйозні недоліки, зокрема щодо доступу до процедури, а також щодо тривалості та ефективного завершення процедури.
- (4) З метою створення більш справедливого податкового середовища необхідно посилити правила щодо прозорості, а також посилити заходи щодо уникнення подвійного оподаткування. Водночас, у дусі справедливої системи оподаткування, необхідно забезпечити, щоб механізми вирішення спорів були комплексними, ефективними та сталими. Вдосконалення механізмів вирішення спорів також необхідне у відповідь на ризик збільшення кількості спорів щодо подвійного або багаторазового оподаткування, коли мова йде про потенційно великі суми, оскільки податкові органи запровадили практику більш регулярного проведення цільових аудиторських перевірок.
- (5) Вкрай важливо запровадити дієві та ефективні рамки для вирішення податкових спорів, які забезпечуватимуть правову визначеність та сприятливі умови для інвестицій підприємств з метою створення справедливих та ефективних податкових систем у Союзі. Механізми врегулювання спорів також повинні створити гармонізовані та прозорі рамки вирішення спорів та, відповідно, забезпечити отримання вигід усіма платниками податків.
- (6) Вирішення спорів повинно застосовуватися до різного тлумачення та застосування двосторонніх податкових договорів та Арбітражної конвенції Союзу, зокрема до різного тлумачення та застосування, що призводить до подвійного оподаткування. Цього має бути досягнуто за допомогою процедури, згідно з якою на першому етапі справу передають до податкових органів відповідних

держав-членів з метою врегулювання спору за допомогою процедури взаємного узгодження. На завершальних етапах процедури взаємного узгодження необхідно заохочувати держави-члени використовувати незобов'язальні форми альтернативного вирішення спорів, як-от посередництво або примирення. Якщо сторони не можуть дійти згоди протягом певного строку, до справи застосовують процедуру вирішення спору. Вибір методу вирішення спору як за допомогою спеціальних структур, так і за допомогою більш постійних структур, повинен бути гнучким. Процедури вирішення спорів можуть мати форму Консультативної комісії, що складається з представників відповідних податкових органів та незалежних компетентних осіб, або форму Комісії з альтернативного вирішення спорів (остання забезпечує гнучкість вибору методів вирішення спорів). Крім того, у відповідних випадках, держави-члени можуть за допомогою двосторонньої угоди застосовувати будь-який інший процес вирішення спорів, наприклад, арбітраж «останньої пропозиції» (також відомий як арбітраж «останньої найкращої пропозиції») для вирішення спору в обов'язковому порядку. Податкові органи повинні ухвалити остаточне зобов'язальне рішення з покликанням на висновок Консультативної комісії або Комісії з альтернативного вирішення спорів.

- (7) Удосконалений механізм вирішення спорів повинен ґрунтуватися на наявних системах Співтовариства, зокрема Арбітражній конвенції Союзу. Однак сфера дії цієї Директиви повинна бути ширшою за сферу дії Арбітражної конвенції Союзу, яка обмежується спорами з питань трансфертного ціноутворення та віднесення прибутків на постійні представництва. Цю Директиву застосовують до всіх платників податків, які підлягають оподаткуванню податками на прибуток та капітал згідно з двосторонніми податковими угодами та Арбітражною конвенцією Союзу. Водночас необхідно зменшити адміністративний тягар на фізичних осіб, мікро-, малі і середні підприємства у процесі процедури вирішення спорів. Крім того, необхідно посилити етап вирішення спорів. Зокрема, необхідно передбачити кінцеві строки для процедур вирішення спорів щодо подвійного оподаткування та встановити умови процедури вирішення спорів для платників податків.
- (8) Щоб забезпечити уніфіковані умови імплементації цієї Директиви, необхідно наділити Комісію виконавчими повноваженнями. Такі повноваження повинні здійснюватися відповідно до Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 182/2011 ⁽⁴⁾.
- (9) Ця Директива поважає фундаментальні права та дотримується принципів, визнаних, зокрема, Хартією фундаментальних прав Європейського Союзу. Зокрема, ця Директива має на меті забезпечити повне дотримання права на справедливий судовий розгляд і свободи підприємництва.
- (10) Оскільки мета цієї Директиви, а саме встановлення ефективної та дієвої процедури вирішення спорів у контексті належного функціонування внутрішнього ринку, не може бути досягнута державами-членами достатньою мірою, проте, з огляду на її масштаб і наслідки, може бути краще досягнута на рівні Союзу, Співтовариство може ухвалювати інструменти згідно з принципом субсидіарності, як визначено в статті 5 Договору про Європейський Союз. Згідно з принципом пропорційності, що викладений у згаданій статті, ця Директива не виходить за межі необхідного для досягнення такої мети.
- (11) Комісія повинна переглянути застосування цієї Директиви через 5 років, а держави-члени повинні надати Комісії відповідну інформацію для цілей такого перегляду,

УХВАЛИЛА ЦЮ ДИРЕКТИВУ:

Стаття 1

Предмет і сфера застосування

Ця Директива встановлює правила щодо механізму вирішення спорів між державами-членами, коли такі спори виникають внаслідок тлумачення та застосування угод та конвенцій, що передбачають усунення подвійного оподаткування доходів та, у відповідних випадках, капіталу. Вона також встановлює права та обов'язки зачеплених осіб у разі виникнення таких спорів. Для цілей цієї Директиви питання, з приводу якого виникає спір, називають «спірним питанням».

Стаття 2

Терміни та означення

1. Для цілей цієї Директиви застосовують такі терміни та означення:

- (a) «компетентний орган» означає орган держави-члена, призначений відповідною державою-членом як компетентний орган;
- (b) «компетентний суд» означає суд, трибунал або інший орган держави-члена, призначений відповідною державою-членом як компетентний суд;
- (c) «подвійне оподаткування» означає стягнення двома або більше державами-членами податків, на які поширюється угода або конвенція, зазначена в статті 1, на той самий оподатковуваний дохід або капітал, якщо це призводить до: (i) додаткового стягнення податку; (ii) збільшення податкових зобов'язань; або (iii) скасування чи зменшення збитків, які можуть бути використані для компенсації оподаткованого прибутку;
- (d) «зачеплена особа» означає будь-яку особу, зокрема фізичну особу, яка є резидентом держави-члена для цілей оподаткування, та на оподаткування якої безпосередньо впливає спірне питання.

2. Якщо контекст не вимагає іншого, будь-який неозначений термін у цій Директиві має значення згідно з визначенням у відповідній угоді або конвенції, зазначеній у статті 1, що застосовується станом на дату отримання першого повідомлення про дію, що призвела або призведе до виникнення спірного питання. Будь-який неозначений термін у відповідній угоді або конвенції має означення, яке він мав на той момент згідно із правом відповідної держави-члена для цілей податків, на які поширюється згадана угода або конвенція, при цьому будь-яке означення відповідно до застосованих податкових законів зазначеної держави-члена переважає означення, що міститься в інших законах такої держави-члена.

Стаття 3

Скарга

1. Будь-яка зачеплена особа має право подати скаргу щодо спірного питання до кожного компетентного органу кожної із відповідних держав-членів і вимагати його вирішення. Скаргу подають протягом 3 років з моменту отримання першого повідомлення про дію, що призвела або призведе до виникнення спірного питання, незалежно від того, чи застосовує зачеплена особа засоби правового захисту, передбачені національним правом будь-якої з відповідних держав-членів. Зачеплена особа одночасно подає скаргу з такою самою інформацією до кожного компетентного органу та зазначає в скарзі, про які інші держави-члени йде мова. Зачеплена особа забезпечує, щоб кожна відповідна держава-член отримала скаргу принаймні однією з таких мов:

- (a) однією з офіційних мов зазначеної держави-члена відповідно до національного права; або
- (b) будь-якою іншою мовою, яку зазначена держава-член приймає для цієї цілі.

2. Кожен компетентний орган підтверджує отримання скарги протягом 2 місяців з моменту її отримання. Кожен компетентний орган також повідомляє компетентні органи інших відповідних держав-членів про отримання скарги протягом 2 місяців з моменту її отримання. Компетентні органи також інформують один одного на той момент про мову або мови, які вони мають намір використовувати для своїх повідомлень під час відповідного провадження.

3. Скаргу приймають до розгляду лише у випадку, якщо на першому етапі зачеплена особа, яка подає скаргу, надає компетентним органам кожної із відповідних держав-членів таку інформацію:

- (a) назву (назви), адреси (адреси), податковий ідентифікаційний номер (податкові ідентифікаційні номери) та будь-яку іншу інформацію, необхідну для ідентифікації зачепленої особи (осіб), що подала (подали) скаргу до компетентних органів та будь-якої іншої причетної особи;
- (b) відповідні податкові періоди;
- (c) подробиці відповідних фактів та обставин справи (зокрема дані про структуру операції та відносин

між зачепленою особою та іншими сторонами відповідних операцій, а також будь-які факти, достовірно визначені у взаємній зобов'язальній угоді між зачепленою особою та податковим органом, у відповідних випадках), та, більш конкретно, характер і дата дій, що лежать в основі виникнення спірного питання (зокрема, у відповідних випадках, дані про власне дохід, отриманий в іншій державі-члені, та про включення такого доходу в оподатковуваний дохід в іншій державі-члені, а також дані про податок, який був або буде нарахований на такий дохід в іншій державі-члені), а також відповідні суми у валютах відповідних держав-членів, разом із копією будь-яких підтвердних документів;

- (d) покликання на застосовні національні правила та угоду або конвенцію, зазначені в статті 1; якщо застосовується більше однієї угоди або конвенції, зачеплена особа, яка подає скаргу, вказує, яка угода або конвенція має тлумачитися щодо відповідного спірного питання. Така угода або конвенція є чинною угодою або конвенцією для цілей цієї Директиви;
- (e) таку інформацію, що повинна бути надана зачепленою особою, яка подала скаргу до компетентних органів, разом із копіями будь-яких підтвердних документів:
 - (i) пояснення, чому зачеплена особа вважає, що існує питання, яке є предметом спору;
 - (ii) детальні дані щодо будь-яких оскаржень та проваджень, порушених зачепленою особою щодо відповідних операцій, а також будь-яких судових рішень щодо спірного питання;
 - (iii) зобов'язання зачепленої особи якомога повніше і швидше реагувати на всі відповідні запити компетентного органу та надавати будь-яку документацію за запитом компетентних органів;
 - (iv) копія остаточного рішення про нарахування податку в формі повідомлення про остаточний розрахунок податку, акту податкової перевірки або іншого еквівалентного документа, що призводить до виникнення спірного питання, та копія будь-яких інших документів, виданих податковими органами щодо спірного питання, у відповідних випадках;
 - (v) інформація про будь-яку скаргу, подану зачепленою особою за іншою процедурою взаємного узгодження або за іншою процедурою вирішення спору, як визначено у статті 16(5), та про безпосереднє зобов'язання зачепленої особи щодо дотримання положень статті 16(5), у відповідних випадках;
- (f) будь-яка конкретна додаткова інформація за запитом компетентних органів, яка вважається необхідною для проведення розгляду конкретної справи по суті.

4. Компетентні органи кожної із відповідних держав-членів можуть вимагати надання інформації, зазначеної в пункті (f) параграфа 3, протягом 3 місяців з моменту отримання скарги. Подальші запити на надання інформації можуть надходити під час процедури взаємного узгодження відповідно до статті 4, якщо компетентні органи вважають це необхідним. Національні закони застосовують щодо захисту інформації та захисту торгової, комерційної, виробничої чи професійної таємниці або торговельних процесів.

Зачеплена особа, яка отримала запит відповідно до пункту (f) параграфа 3, повинна надати відповідь протягом 3 місяців з моменту отримання запиту. Копію зазначеної відповіді також одночасно надсилають компетентним органам інших відповідних держав-членів.

5. Компетентні органи кожної відповідної держави-члена ухвалюють рішення про прийняття скарги до розгляду або її відхилення протягом 6 місяців з моменту її отримання або протягом 6 місяців після отримання інформації, зазначеної у пункті (f) параграфа 3, залежно від того, яка дата настане пізніше. Компетентні органи невідкладно інформують зачеплену особу та компетентні органи інших держав-членів про своє рішення.

Протягом 6 місяців з моменту отримання скарги або протягом 6 місяців з моменту отримання інформації, зазначеної у пункті (f) параграфа 3, залежно від того, яка дата настане пізніше, компетентний орган може ухвалити рішення щодо вирішення спірного питання в односторонньому порядку без залучення інших компетентних органів відповідних держав-членів. У такому випадку

відповідний компетентний орган невідкладно повідомляє зачеплену особу та інші компетентні органи відповідних держав-членів, після чого, відповідно до цієї Директиви, провадження припиняється.

6. Зачеплена особа, яка бажає відкликати скаргу, одночасно повідомляє про відкликання в письмовій формі компетентні органи кожної відповідної держави-члена. Таке повідомлення негайно припиняє всі провадження, відкриті згідно з положеннями цієї Директиви. Компетентні органи держав-членів, які отримують таке повідомлення, невідкладно інформують інші компетентні органи відповідних держав-членів про припинення провадження.

Якщо з певної причини спірне питання втрачає свою актуальність, усі провадження, відкриті згідно з положеннями цієї Директиви, негайно припиняють, а компетентні органи відповідних держав-членів невідкладно інформують зачеплену особу про такий стан справ і загальні причини.

Стаття 4

Процедура взаємного узгодження

1. Якщо компетентні органи відповідних держав-членів приймають скаргу до розгляду, вони намагаються вирішити спірне питання за процедурою взаємного узгодження протягом 2 років з моменту отримання останнього повідомлення про рішення однієї з держав-членів про прийняття скарги до розгляду.

Період у 2 роки, зазначений у першому підпараграфі, може бути продовжений максимум на 1 рік на запит компетентного органу відповідної держави-члена до всіх інших компетентних органів відповідних держав-членів за умови надання письмового обґрунтування компетентним органом, що подає запит.

2. Після того, як компетентні органи держав-членів досягнуть згоди щодо способу вирішення спірного питання протягом строку, передбаченого параграфом 1, компетентний орган кожної із відповідних держав-членів невідкладно інформує про таку згоду зачеплену особу в формі рішення, яке є обов'язковим для органу влади та підлягає виконанню зачепленою особою, за умови що зачеплена особа погоджується із зазначеним рішенням і відмовляється від права на будь-який інший засіб захисту, у відповідних випадках. Якщо провадження з використанням таких інших засобів правового захисту вже розпочато, рішення набуває зобов'язального характеру та підлягає виконанню лише після надання зачепленою особою доказів компетентним органам відповідних держав-членів про вжиття заходів щодо припинення зазначеного провадження. Такі докази повинні надаватися не пізніше 60 днів з дати повідомлення зачепленої особи про таке рішення. Після цього рішення повинно бути виконане невідкладно, незалежно від будь-яких часових обмежень, передбачених національним правом відповідних держав-членів.

3. Якщо компетентні органи відповідних держав-членів не досягли згоди щодо способу вирішення спірного питання протягом строку, передбаченого параграфом 1, компетентний орган кожної з відповідних держав-членів інформує зачеплену особу із зазначенням загальних причин, внаслідок яких неможливо досягти згоди.

Стаття 5

Рішення компетентного органу щодо скарги

1. Компетентний орган відповідної держави-члена може ухвалити рішення про відхилення скарги протягом періоду, передбаченого статтею 3(5), у разі:

- (a) відсутності в скарзі інформації, передбаченої статтею 3(3) (зокрема будь-якої інформації, передбаченої статтею 3(3)(f), що її не було надано у строк, встановлений у статті 3(4));
- (b) відсутності спірного питання; або
- (c) неподання скарги протягом 3-річного періоду, встановленого в статті 3(1).

У своєму повідомленні зачепленій особі відповідно до положень статті 3(5) компетентний орган повинен зазначити загальні причини відхилення скарги.

2. Якщо компетентний орган відповідної держави-члена не ухвалив рішення щодо скарги у строк, передбачений статтею 3(5), скаргу вважають прийнятою до розгляду зазначеним компетентним органом.

3. Зачеплена особа має право оскаржити рішення компетентних органів відповідних держав-членів згідно з національними правилами у разі відхилення скарги всіма компетентними органами відповідних держав-членів. Зачепленій особі, яка реалізує право на оскарження, забороняється подавати клопотання відповідно до статті 6(1)(а):

- (а) допоки рішення оскаржують відповідно до законів відповідної держави-члена;
- (б) якщо рішення про відхилення скарги може бути додатково оскаржене відповідно до процедури оскарження у відповідних державах-членах; або
- (с) у разі підтвердження рішення про відмову за процедурою оскарження згідно з пунктом (а) та за неможливості відступити від рішення відповідного суду або інших судових органів у будь-якій із відповідних держав-членів.

У разі реалізації права на оскарження, рішення відповідного суду або іншого судового органу береться до уваги для цілей статті 6(1)(а).

Стаття 6

Вирішення спорів Консультативною комісією

1. На запит зачепленої особи до компетентних органів відповідних держав-членів, зазначені компетентні органи створюють консультативну комісію («Консультативну комісію») відповідно до статті 8, якщо:

- (а) скаргу, подану зазначеною зачепленою особою, було відхилено відповідно до статті 5(1) принаймні одним, але не всіма компетентними органами відповідних держав-членів; або
- (б) компетентні органи відповідних держав-членів прийняли до розгляду скаргу, подану зачепленою особою, але не змогли досягти згоди щодо способу вирішення спірного питання за процедурою взаємного узгодження протягом строку, передбаченого статтею 4(1).

Зачеплена особа може подати такий запит лише у випадку, якщо відповідно до будь-яких застосовних національних правил відхилення скарги, зазначених у статті 5(1), оскарження неможливе; оскарження не розглядається; або зачеплена особа офіційно відмовилася від свого права на оскарження. Запит повинен включати заяву з цього приводу.

Зачеплена особа подає в письмовій формі запит на створення Консультативної комісії не пізніше 50 днів з дати отримання повідомлення відповідно до статті 3(5) або 4(3) або 50 днів з дати ухвалення рішення відповідним судом або судовим органом відповідно до статті 5(3), у відповідних випадках. Консультативну комісію створюють не пізніше ніж через 120 днів після отримання такого запиту; і після її створення, голова Комісії невідкладно інформує про це зачеплену особу.

2. Консультативна комісія, створена у випадку, передбаченому пунктом (а) параграфа 1, ухвалює рішення про прийняття скарги до розгляду протягом 6 місяців з дати її створення. Вона повідомляє про своє рішення компетентні органи протягом 30 днів з моменту його ухвалення.

Якщо Консультативна комісія підтверджує виконання всіх вимог, передбачених статтею 3, починається процедура взаємного узгодження, передбачена статтею 4, на запит одного з компетентних органів. Відповідний компетентний орган повідомляє про такий запит Консультативну комісію, інші відповідні компетентні органи та зачеплену особу. Період, передбачений статтею 4(1), починається з дати повідомлення про ухвалення Консультативною комісією рішення про прийняття скарги до розгляду.

Якщо жоден з компетентних органів не подавав запит на ініціювання процедури взаємного узгодження протягом 60 днів з дати повідомлення про рішення Консультативної комісії, Консультативна комісія

повинна надати висновок щодо способу вирішення спірного питання, передбаченого статтею 14(1). У такому випадку, для цілей статті 14(1), Консультативна комісія вважається створеною на дату закінчення зазначеного 60-денного періоду.

3. У випадку, передбаченому пунктом (b) першого підпараграфу параграфу (1) цієї статті, Консультативна комісія повинна надати висновок щодо способу вирішення спірного питання відповідно до статті 14(1).

Стаття 7

Призначення компетентними судами або національним органом з питань призначення

1. Якщо Консультативна комісія не створена протягом строку, передбаченого статтею 6(1), держави-члени забезпечують, щоб відповідна зачеплена особа могла звернутися до компетентного суду або до будь-якого іншого органу або особи, призначеної їх національним правом відповідальною за здійснення такої функції (національний орган з питань призначення), щодо створення Консультативної комісії.

Якщо компетентний орган держави-члена не призначив принаймні одну незалежну компетентну особу та її заступника, зачеплена особа може вимагати від компетентного суду або національного органу з питань призначення цієї держави-члена призначити незалежну компетентну особу та її заступника із переліку, зазначеного в статті 9.

Якщо компетентні органи всіх відповідних держав-членів не зробили цього, зачеплена особа може звернутися до компетентних судів або національного органу з питань призначення кожної держави-члена з проханням призначити двох незалежних компетентних осіб із переліку, зазначеного в статті 9. Такі незалежні компетентні особи призначають голову шляхом жеребкування зі списку незалежних осіб відповідно до статті 8(3).

Зачеплені особи подають свої звернення щодо призначення незалежних компетентних осіб та їх заступників до кожної зі своїх відповідних держав перебування, якщо в провадженні бере участь більше однієї зачепленої особи, або до держав-членів, компетентні органи яких не призначили принаймні одну незалежну компетентну особу та її заступника, якщо в провадженні бере участь лише одна зачеплена особа.

2. Призначення незалежних осіб та їх заступників згідно з параграфом 1 цієї статті здійснює компетентний суд держави-члена або національний орган з питань призначення лише після закінчення 120-денного періоду, зазначеного в статті 6(1), та протягом 30 днів після закінчення цього періоду.

3. Компетентний суд або національний орган з питань призначення ухвалює рішення згідно з параграфом 1 та повідомляє про це заявника. Застосовна процедура призначення компетентним судом незалежних осіб, якщо держави-члени не призначили їх, повинна бути такою ж, як і процедура призначення арбітрів судами або національними органами з питань призначення відповідно до національних правил у справах цивільного та комерційного арбітражу для випадків, коли сторони не досягли згоди з цього питання. Компетентний суд або національний орган з питань призначення держави-члена повідомляє про це компетентний орган цієї держави-члена, який, у свою чергу, невідкладно повідомляє компетентний орган інших відповідних держав-членів. Компетентний орган держави-члена, який спочатку не призначив незалежну компетентну особу та її заступника, має право оскаржити рішення суду або національного органу з питань призначення в цій державі-члені за умови, що компетентний орган має на це право відповідно до національного права. У разі відхилення скарги заявник має право оскаржити рішення суду відповідно до національних процесуальних правил.

Стаття 8

Консультативна комісія

1. Консультативна комісія, зазначена у статті 6, складається з:

(a) одного голови;

- (b) одного представника кожного відповідного компетентного органу. За погодженням з компетентними органами, кількість зазначених представників може бути збільшена до двох для кожного компетентного органу;
- (c) однієї незалежної компетентної особи, що призначається кожним компетентним органом відповідних держав-членів зі списку, зазначеного у статті 9. За погодженням з компетентними органами, кількість зазначених осіб може бути збільшена до двох для кожного компетентного органу;
2. Правила призначення незалежних компетентних осіб узгоджуються між компетентними органами відповідних держав-членів. Після призначення незалежних компетентних осіб, кожному з них призначають заступника відповідно до правил призначення незалежних осіб у випадках, якщо незалежні особи стикаються з перешкодами під час виконання своїх обов'язків.
3. Якщо правила призначення незалежних компетентних осіб не узгоджені відповідно до параграфа 2, зазначених осіб призначають шляхом жеребкування.
4. Якщо незалежні компетентні особи не були призначені компетентним судом або національним органом з питань призначення, як передбачено статтею 7(1), компетентний орган будь-якої відповідної держави-члена може заперечити проти призначення незалежної компетентної особи з будь-якої причини, узгодженої заздалегідь між відповідними компетентними органами, або з будь-якої з наступних причин:
- (a) зазначена особа є членом або працює від імені однієї з відповідних податкових адміністрацій або була в такій ситуації в будь-який час протягом останніх 3 років;
- (b) зазначена особа володіє або володіла істотною часткою капіталу або правом голосу в будь-якій зачепленій особі або була її працівником або радником у будь-який час протягом останніх 5 років, що передували даті призначення;
- (c) зазначена особа не надає достатньої гарантії об'єктивності для вирішення спору або спірних питань;
- (d) зазначена особа є працівником підприємства, яке надає податкові консультації, або в інший спосіб консультує з питань оподаткування на професійній основі, або була в такій ситуації в будь-який час протягом принаймні останніх 3 років, що передували даті призначення.
5. Будь-який компетентний орган відповідної держави-члена може вимагати від компетентної особи, призначеної відповідно до параграфа 2 або 3, або її заступника, повідомити про будь-які інтереси, відносини або інші обставини, що можуть вплинути на незалежність або неупередженість зазначеної особи, або можуть обґрунтовано створити враження упередженості під час провадження.
- Протягом 12 місяців після винесення рішення Консультативною комісією, незалежна компетентна особа, яка є членом Консультативної комісії, не повинна перебувати в ситуації, що дала б підстави компетентному органу заперечувати проти її призначення відповідно до положень цього параграфа, якщо зазначена особа перебувала в такій ситуації на момент призначення до складу цієї Консультативної комісії.
6. Представники компетентних органів і незалежні компетентні особи, призначені відповідно до параграфа 1 цієї статті, обирають голову зі списку осіб, зазначених у статті 9. Якщо представники кожного компетентного органу та незалежні компетентні особи не домовилися про інше, головою призначають суддю.

Стаття 9

Список незалежних компетентних осіб

1. Список незалежних компетентних осіб складається з усіх незалежних компетентних осіб, призначених державами-членами. З цією метою кожна держава-член призначає щонайменше трьох осіб, які є компетентними й незалежними та можуть діяти неупереджено і добросовісно.

2. Кожна держава-член повідомляє Комісію про прізвища призначених нею незалежних компетентних осіб. Крім того, кожна держава-член надає Комісії повну та актуальну інформацію про професійний досвід та академічну освіту зазначених осіб, їх компетентність, знання та будь-які можливі конфлікти інтересів. Держави-члени можуть зазначити в повідомленні, хто з зазначених осіб може бути призначений головою.

3. Держави-члени невідкладно інформують Комісію про будь-які зміни в списку незалежних осіб.

Кожна держава-член встановлює процедури для виключення будь-якої призначеної нею особи зі списку незалежних компетентних осіб, якщо така особа перестає бути незалежною.

Якщо, беручи до уваги відповідні положення цієї статті, держава-член має обґрунтовані підстави заперечувати проти перебування незалежної компетентної особи у зазначеному вище списку на підставі відсутності незалежності, вона інформує про це Комісію та надає відповідні підтвердні докази. Зі свого боку Комісія інформує державу-член, яка призначила таку особу, про заперечення та підтвердні докази. На підставі зазначеного заперечення та підтвердних доказів остання держава-член протягом 6 місяців вживає необхідних заходів для розслідування скарги та вирішує, чи залишити зазначену особу в списку або виключити її. Держава-член повинна невідкладно повідомити про своє рішення Комісію.

Стаття 10

Комісія з альтернативного вирішення спорів

1. Компетентні органи відповідних держав-членів можуть погодитися на створення комісії з альтернативного вирішення спорів («Комісії з альтернативного вирішення спорів») замість Консультативної комісії для надання висновку щодо способу вирішення спірного питання відповідно до статті 14. Компетентні органи держав-членів також можуть погодитися на створення Комісії з альтернативного вирішення спорів у формі комітету, який має постійний характер («постійний комітет»).

2. За винятком правил щодо незалежності своїх членів, зазначених у статті 8(4) і 8(5), Комісія з альтернативного вирішення спорів може відрізнятися від Консультативної комісії за своїм складом і формою.

Комісія з альтернативного вирішення спорів може застосовувати, у відповідних випадках, будь-які процедури або методи вирішення спорів з метою вирішення спору в обов'язковому порядку. У якості альтернативи процедурі вирішення спорів, що її застосовує Консультативна комісія відповідно до статті 8, тобто процедурі незалежного висновку, компетентні органи відповідних держав-членів можуть погодитися, відповідно до цієї статті, на будь-який інший тип процедури вирішення спорів, зокрема арбітраж «останньої пропозиції» (також відомий як арбітраж «останньої найкращої пропозиції»), яка застосовуватиметься Комісією з альтернативного вирішення спорів.

3. Компетентні органи відповідних держав-членів узгоджують відповідні правила функціонування згідно зі статтею 11.

4. Статті 12 та 13 застосовують до Комісії з альтернативного вирішення спорів, якщо інше не передбачено Правилами функціонування, зазначеними в статті 11.

Стаття 11

Правила функціонування

1. Держави-члени забезпечують, щоб протягом 120-денного періоду, передбаченого статтею 6(1) компетентний орган кожної відповідної держави-члена повідомляв зачеплену особу про таке:

- (a) Правила функціонування Консультативної комісії або Комісії з альтернативного вирішення спорів;
- (b) дату ухвалення висновку про вирішення спірного питання;
- (c) покликання на будь-які застосовні законодавчі положення національного права держав-членів та на

будь-які застосовні угоди або конвенції.

2. Правила функціонування підписують компетентні органи держав-членів, що беруть участь у спорі.

Правила функціонування повинні, зокрема, містити:

- (a) опис та характеристики спірного питання;
- (b) технічне завдання, з яким погоджуються компетентні органи держав-членів щодо юридичних та фактичних питань, які мають бути розв'язані;
- (c) форму органу вирішення спорів, який може бути або Консультативною комісією, або Комісією з альтернативного вирішення спорів, а також тип процедури будь-якого альтернативного вирішення спорів, якщо така процедура відрізняється від процедури незалежного висновку, що її застосовує Консультативна комісія;
- (d) строки процедури вирішення спорів;
- (e) склад Консультативної комісії або Комісії з альтернативного вирішення спорів (зокрема кількість членів та їх прізвища, дані щодо їх компетенції та кваліфікації, а також розкриття конфліктів інтересів членів);
- (f) правила, що регулюють участь зачепленої особи (осіб) та третіх сторін у провадженні, обмін меморандумами, інформацією та доказами, витрати, тип процедури вирішення спорів, який буде використовуватися, та будь-які інші відповідні процедурні або організаційні питання;
- (g) матеріально-технічне забезпечення проваджень Консультативної комісії та вручення її висновку.

Якщо Консультативна комісія створена для надання висновку згідно з пунктом (a) першого підпараграфу статті 6(1), Правила функціонування повинні містити лише інформацію, зазначену в пунктах (a), (d), (e) та (f) другого підпараграфу статті 11(2).

3. Комісія встановлює типові Правила функціонування на основі положень другого підпараграфу параграфу 2 цієї статті за допомогою імплементаційних актів. Такі типові Правила функціонування застосовують, якщо Правила функціонування неповні або не були повідомлені зачепленій особі. Такі імплементаційні акти ухвалюють згідно з процедурою, зазначеною в статті 20(2).

4. Якщо компетентні органи не повідомили зачепленій особі про Правила функціонування відповідно до параграфів 1 і 2, незалежні компетентні особи визначають Правила функціонування на основі типової форми, передбаченої параграфом 3, і надсилають їх зачепленій особі протягом двох тижнів з дати створення Консультативної комісії або Комісії з альтернативного вирішення спорів. Якщо незалежні особи та голова не узгодили Правила функціонування або не повідомили про них зачеплену особу, зачеплена особа або зачеплені особи можуть звернутися до компетентного суду однієї із відповідних держав-членів для отримання наказу про виконання Правил функціонування.

Стаття 12

Витрати на провадження

1. За винятком випадків, передбачених параграфом 2, і якщо компетентні органи відповідних держав-членів не домовилися про інше, такі витрати розподіляють порівну між державами-членами:

- (a) витрати незалежних компетентних осіб, які повинні дорівнювати середньому значенню звичайної суми, що її відшкодовують високопосадовцям відповідних держав-членів; та
- (b) гонорари незалежних осіб, у відповідних випадках, які повинні обмежуватися сумою в розмірі 1 000 євро на особу на день за кожен день, у який збирається Консультативна комісія або Комісія з альтернативного вирішення спорів.

Держави-члени не покривають витрат, що виникають у зачепленої особи.

2. Якщо зачеплена особа:

- (a) повідомила про відкликання скарги відповідно до статті 3(б); або

(b) подала запит відповідно до статті 6(1) після відхилення скарги відповідно до статті 5(1), і Консультативна комісія вирішила, що відповідні компетентні органи мають право відхилити скаргу; та, за умови погодження компетентними органами відповідних держав-членів, зачеплена особа несе всі витрати, зазначені в параграфах 1(a) та (b).

Стаття 13

Інформація, докази та слухання

1. Для цілей процедури, зазначеної у статті 6, за умови погодження компетентними органами відповідних держав-членів, зачеплена особа (особи) може надати Консультативній Комісії або Комісії з альтернативного вирішення спорів будь-яку інформацію, докази або документи, що можуть стосуватися предмету рішення. Зачеплена особа (особи) та компетентні органи відповідних держав-членів повинні надати будь-яку інформацію, докази або документи на вимогу Консультативної комісії або Комісії з альтернативного вирішення спорів. Однак зазначені компетентні органи можуть відмовити у наданні інформації Консультативній комісії в будь-якому з таких випадків:

- (a) отримання інформації вимагає вжиття адміністративних заходів, які не відповідають національному праву;
- (b) інформація не може бути отримана згідно з національним правом відповідної держави-члена;
- (c) інформація стосується торгової таємниці, комерційної таємниці, промислової таємниці, професійної таємниці або процесів торгівлі;
- (d) розкриття інформації суперечить публічній політиці.

2. Зачеплені особи можуть, на їхнє прохання та за згодою компетентних органів відповідних держав-членів, постати або бути представленими перед Консультативною комісією або Комісією з альтернативного вирішення спорів. Зачеплені особи повинні на вимогу Консультативної комісії або Комісії з альтернативного вирішення спорів постати або бути представленими перед нею.

3. Незалежні компетентні особи або будь-який інший член зобов'язані зберігати професійну таємницю відповідно до національного права кожної з відповідних держав-членів щодо інформації, яку вони отримують як члени Консультативної комісії або Комісії з альтернативного вирішення спорів. Зачеплені особи та, у відповідних випадках, їх представники погоджуються розглядати будь-яку інформацію (зокрема інформацію про документи), яку вони отримують під час провадження, як конфіденційну. Зачеплені особи та їх представники подають за запитом під час провадження заяву з цього приводу компетентним органам відповідних держав-членів. Держави-члени повинні передбачити відповідні санкції за будь-яке порушення зобов'язання щодо конфіденційності.

Стаття 14

Висновок Консультативної комісії або Комісії з альтернативного вирішення спорів

1. Консультативна комісія або Комісія з альтернативного вирішення спорів надає свій висновок компетентним органам відповідних держав-членів не пізніше ніж через 6 місяців після дати її створення. Якщо Консультативна комісія або Комісія з альтернативного вирішення спорів вважає, що для надання висновку в спірному питанні знадобиться більше 6 місяців, зазначений строк може бути продовжений на 3 місяці. Консультативна комісія або Комісія з альтернативного вирішення спорів інформує про будь-яке таке подовження компетентні органи відповідних держав-членів та зачеплених осіб.

2. Консультативна комісія або Комісія з альтернативного вирішення спорів засновує свій висновок на положеннях чинної угоди або конвенції, зазначеної в статті 1, а також на будь-яких застосовних національних правилах.

3. Консультативна комісія або Комісія з альтернативного вирішення спорів ухвалює висновок простою більшістю голосів її членів. У разі неможливості досягнення більшості голосів, голос голови є

вирішальним. Голова надсилає висновок Консультативної комісії або Комісії з альтернативного вирішення спорів компетентним органам.

Стаття 15

Остаточне рішення

1. Відповідні компетентні органи домовляються про спосіб вирішення спірного питання протягом 6 місяців з моменту повідомлення про висновок Консультативної комісії або Комісії з альтернативного вирішення спорів.
2. Компетентні органи можуть ухвалити рішення, яке відрізняється від висновку Консультативної комісії або Комісії з альтернативного вирішення спорів. Однак, якщо вони не досягнуть згоди щодо способу вирішення спірного питання, вони зобов'язані дотримуватися зазначеного висновку.
3. Кожна держава-член забезпечує, щоб її компетентний орган невідкладно інформував зачеплену особу про остаточне рішення щодо вирішення спору. За відсутності такого повідомлення протягом 30 днів з моменту ухвалення рішення, зачеплена особа може оскаржити його у державі-члені, в якій вона є резидентом, відповідно до застосовних національних правил, для отримання остаточного рішення.
4. Остаточне рішення є обов'язковим для відповідних держав-членів і не повинне розглядатися як прецедент. Остаточне рішення підлягає виконанню за умови, що зачеплена особа (особи) погоджується з остаточним рішенням і відмовляється від права на будь-який національний засіб правового захисту протягом 60 днів з дати повідомлення про остаточне рішення, у відповідних випадках.

Крім випадків, коли компетентний суд або інший судовий орган відповідної держави-члена ухвалює, відповідно до застосовних національних правил і на основі критеріїв, передбачених статтею 8, рішення про відсутність незалежності, остаточне рішення виконують згідно з національним правом відповідних держав-членів, які в результаті остаточного рішення вносять зміни в свої системи оподаткування, незважаючи на строки, встановлені національним правом. У разі невиконання остаточного рішення, зачеплена особа може звернутися до компетентного суду держави-члена, яка не виконала остаточне рішення.

Стаття 16

Взаємодія з національними провадженнями та відступи

1. Той факт, що дії держави-члена, що спричинили виникнення спірного питання, стали остаточними відповідно до національного права, не повинен перешкоджати зачепленим особам застосовувати процедури, передбачені цією Директивою.
2. Розгляд спірного питання відповідно до процедури взаємного узгодження або процедури вирішення спорів згідно зі статтями 4 та 6 відповідно не повинен перешкоджати державі-члену розпочати або продовжити судові провадження або провадження з приводу накладення адміністративних і кримінальних санкцій щодо тих самих питань.
3. Зачеплені особи можуть скористатися засобами правового захисту, передбаченими національним правом відповідних держав-членів. Однак, якщо зачеплена особа розпочала провадження за таким засобом правового захисту, строки, зазначені в статтях 3(5) і 4(1) відповідно, починаються з дати, коли рішення, винесене у такому провадженні, стало остаточним або щодо яких таке провадження остаточно припинено в інший спосіб, або якщо провадження було тимчасово зупинене.
4. Якщо рішення щодо спірного питання було ухвалене відповідним судом або іншим судовим органом держави-члена, а національне право цієї держави-члена не дозволяє відступу від рішення, зазначена держава-член може передбачити, що:
 - (а) до того, як компетентні органи відповідних держав-членів досягнуть згоди відповідно до процедури взаємного узгодження згідно зі статтею 4 щодо цього спірного питання, компетентний орган такої

держави-члена повинен повідомити інші компетентні органи відповідних держав-членів про рішення відповідного суду або іншого судового органу та про те, що ця процедура повинна бути припинена з дати такого повідомлення;

- (b) до подання зачепленою особою запиту відповідно до статті 6(1), положення статті 6(1) не застосовують, якщо спірне питання залишалося не вирішеним протягом усієї процедури взаємного узгодження згідно зі статтею 4; в цьому випадку компетентний орган цієї держави-члена повинен повідомити інші компетентні органи відповідних держав-членів про дію рішення відповідного суду або іншого судового органу;
- (c) процес вирішення спорів згідно зі статтею 6 повинен бути припинений, якщо рішення відповідного суду або іншого судового органу було ухвалене в будь-який час після подання зачепленою особою запиту відповідно до статті 6(1), але перед переданням Консультативною комісією або Комісією з альтернативного вирішення спорів свого висновку компетентним органам відповідних держав-членів відповідно до статті 14; в цьому випадку компетентний орган відповідної держави-члена повинен повідомити інші компетентні органи відповідних держав-членів і Консультативну комісію або Комісію з альтернативного вирішення спорів про дію рішення відповідного суду або іншого судового органу.

5. Подання скарги, як це передбачено статтею 3, призводить до припинення будь-якого іншого поточного провадження в рамках процедури взаємного узгодження або процедури вирішення спорів відповідно до угоди або конвенції, що її тлумачать або застосовують щодо відповідного спірного питання. Зазначені інші поточні провадження щодо відповідного спірного питання припиняють з дати першого надходження скарги до будь-якого компетентного органу відповідних держав-членів.

6. Як відступ від статті 6, відповідна держава-член може відмовити в доступі до процедури вирішення спорів відповідно до цієї статті у випадках, коли в зазначеній державі-члені були накладені штрафні санкції за податкове шахрайство, умисну несплату та грубу недбалість щодо скоригованого доходу або капіталу. Якщо були розпочаті судові або адміністративні провадження, які потенційно можуть призвести до накладення таких санкцій, і такі провадження проводять одночасно з будь-яким із проваджень, зазначених у цій Директиві, компетентний орган може зупинити провадження відповідно до цієї Директиви з дати прийняття скарги до розгляду до дати отримання остаточних результатів зазначених проваджень.

7. Держава-член може відмовити в доступі до процедури вирішення спорів згідно зі статтею 6 в кожному окремому випадку, якщо спірне питання не стосується подвійного оподаткування. У такому випадку компетентний орган зазначеної держави-члена невідкладно інформує про це зачеплену особу та компетентні органи інших відповідних держав-членів.

Стаття 17

Спеціальні положення для фізичних осіб і малих підприємств

Якщо зачеплена особа є:

- (a) фізичною особою; або
- (b) малим підприємством і не є частиною великої групи підприємств (як визначено в Директиві 2013/34/ЄС Європейського Парламенту і Ради ⁽⁵⁾),

зачеплена особа може подати скарги, відповіді на запит про надання додаткової інформації, відкликання та запити згідно зі статтями 3(1), 3(4), 3(6) та 6(1) відповідно («повідомлення») як відступ від зазначених положень лише до компетентного органу держави-члена, в якій зазначена особа є резидентом. Компетентний орган цієї держави-члена одночасно та протягом 2 місяців з моменту отримання таких повідомлень повідомляє компетентні органи всіх інших відповідних держав-членів. Після того, як таке повідомлення було зроблено, вважається, що зачеплена особа надіслала повідомлення всім відповідним державам-членам з дати такого повідомлення.

У разі отримання додаткової інформації відповідно до статті 3(4), компетентний орган держави-члена, який отримав додаткову інформацію, одночасно надає її копію компетентним органам усіх інших відповідних держав-членів. Після того, як це подання буде зроблено, вважатиметься, що усі відповідні держави-члени отримали додаткову інформацію на дату такого отримання інформації.

Стаття 18

Оприлюднення

1. Консультативні комісії та Комісії з альтернативного вирішення спорів надають свої висновки у письмовій формі.
2. Компетентні органи можуть погодитися на публікацію остаточних рішень, зазначених у статті 15, у повному обсязі за умови згоди кожної із зачеплених осіб.
3. Якщо компетентні органи або зачеплена особа не дають згоди на публікацію остаточного рішення в повному обсязі, компетентні органи публікують резюме остаточного рішення. Таке резюме повинне містити опис питання та предмет, дату, відповідні податкові періоди, правову основу, галузь промисловості та короткий опис остаточного результату. Воно також повинне містити опис застосованого методу арбітражу.

Компетентні органи надсилають зачепленій особі інформацію, яка буде опублікована відповідно до першого підпараграфу, до її публікації. Не пізніше 60 днів з моменту отримання такої інформації зачеплена особа може вимагати від компетентних органів не публікувати інформацію, яка стосується будь-якої торгової, підприємницької, промислової або професійної таємниці чи торговельного процесу або яка суперечить публічній політиці.

4. Комісія встановлює стандартні форми передавання інформації, зазначеної в параграфах 2 та 3 цієї статті, за допомогою імплементаційних актів. Такі імплементаційні акти ухвалюють згідно з процедурою, зазначеною в статті 20(2).
5. Компетентні органи невідкладно повідомляють Комісію про інформацію для публікації відповідно до параграфа 3.

Стаття 19

Роль Комісії та адміністративна підтримка

1. Комісія регулярно оновлює та публікує список компетентних органів і список незалежних компетентних осіб, зазначених у статті 8(4), та забезпечує онлайнний доступ до них. Такий список повинен містити лише імена зазначених осіб.
2. Держави-члени інформують Комісію про заходи, яких вони вжили з метою покарання за будь-яке порушення зобов'язання щодо збереження таємниці, передбачене статтею 13. Комісія інформує про це інші держави-члени.
3. Комісія підтримує центральний репозитарій, в якому архівує інформацію, опубліковану відповідно до статті 18(2) та (3), та забезпечує онлайнний доступ до такої інформації.

Стаття 20

Процедура комітету

1. Комісії надає допомогу Комітет з питань вирішення спорів. Цей комітет є комітетом у розумінні Регламенту (ЄС) № 182/2011.
2. У разі покликання на цей параграф застосовують статтю 5 Регламенту (ЄС) 182/2011.

Стаття 21

Перегляд

Комісія повинна оцінити імплементацію цієї Директиви та подати результати такого оцінювання Європейському Парламенту і Раді до 30 червня 2024 року. За потреби, такий звіт повинен супроводжуватися законодавчою пропозицією.

Стаття 22

Транспозиція

1. Держави-члени повинні ввести в дію закони, підзаконні нормативно-правові акти та адміністративні положення, необхідні для дотримання вимог цієї Директиви, до 30 червня 2019 року. Вони негайно надсилають Комісії текст таких положень.

Якщо держави-члени ухвалюють такі положення, вони повинні містити покликання на цю Директиву або супроводжуватися таким покликанням у разі їх офіційного опублікування. Держави-члени визначають, яким чином таке покликання має бути зроблено.

2. Держави-члени надсилають Комісії текст основних положень національного права, ухвалених ними у сфері регулювання цієї Директиви.

Стаття 23

Набуття чинності

Ця Директива набуває чинності на двадцятий день після дня її опублікування в *Офіційному віснику Європейського Союзу*.

Вона застосовується до будь-якої скарги, поданої з 01 липня 2019 року щодо спірних питань з приводу доходу або капіталу, отриманого в податковому році, що починається 01 січня 2018 року. Однак компетентні органи відповідних держав-членів можуть погодитися застосовувати цю Директиву щодо будь-якої скарги, поданої до такого дня або до попередніх податкових років.

Стаття 24

Адресати

Цю Директиву адресовано державам-членам.

Вчинено у Люксембурзі 10 жовтня 2017 року.

За Раду
Президент
T. TÕNISTE

⁽¹⁾ Висновок від 06 липня 2017 року (ще не опубліковано в Офіційному віснику).

⁽²⁾ Висновок від 22 лютого 2017 року (ще не опубліковано в Офіційному віснику).

⁽³⁾ [ОВ L 225, 20.08.1990, с. 10.](#)

⁽⁴⁾ Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 182/2011 від 16 лютого 2011 року про встановлення правил та загальних принципів стосовно механізмів контролю державами-членами здійснення Комісією виконавчих повноважень ([ОВ L 55, 28.02.2011, с. 13](#)).

⁽⁵⁾ Директива Європейського Парламенту і Ради 2013/34/ЄС від 26 червня 2013 року про річну фінансову звітність, консолідовану фінансову звітність і пов'язані звіти певних видів суб'єктів господарювання, про внесення змін до Директиви Європейського Парламенту і Ради 2006/43/ЄС та про скасування директив Ради 78/660/ЄЕС та 83/349/ЄЕС ([ОВ L 182, 29.06.2013, с. 19](#)).